

толическа-та Черкова, тѣй като тогава френскій царь Наполеонъ 3-й, царь на най-голъма-та католическа държава въ Европа, бѣше на върха на слава-та, на могъщество-то, на голѣмство-то си. Той заповѣдваше на Свѣта, а неговата дума, или оная на посланника му при турския султанъ, не можѣше да се повърне. Едно просто съобщение отъ френскій посланникъ до Висока-та Порта бѣше султанска заповѣдъ за турски-тѣ министри. По тая причина, поведѣние-то, което държѣхъ мнозина родолюбиви българе, споредъ тогавашни-тѣ обстоятелства, бѣше оправдателно отъ носително сѣдинение-то съ Римо-католическа-та Черкова, па и другъ исходъ немаше. А че е учаквана помощъ отъ Наполеона и френско-то правителство, това щемъ видимъ по-сѣтне и отъ молби-тѣ, които кукушки-тѣ и цариградски-тѣ българе подавахъ на папа-та. — Наистина, Римска-та Черкова е очаквала и очакваше облага отъ раздѣляване-то на два-та едновѣрни народи (българе и гръ-

давания отъ Александръ С. Б. Екзархъ Цариградскій Вѣстникъ, който бѣше захваналъ вече да става орѣдие на гръцка-та патриархия и на русско-то посолство въ Цариградъ. Като немаше другъ, Бурмовъ и Петковъ по неволя пишехъ въ тоя вѣстникъ, а когато дойде въ Цариградъ, Бурмовъ захвана да пише въ поврѣменно-то списание *Български Книжници*, издавано отъ българска-та община въ Цариградъ; въ това списание бѣше се вече обадилъ и Гавриѣлъ Кръстѣвичъ противъ унията. Същоврѣменно и Савва С. Раковски въ вѣстника си *Дунавскій Лебедъ*, издаванъ въ Бѣлградъ, захвана да напада унията. — Вѣстникъ *България* се печаташе въ печатница-та на Драгана Цанковъ и Воянъ Мирковъ; тая печатница се намираше подъ храма на католическия манастиръ Сант Бенедетъ (Свети Венедиктъ) въ Цариградъ на Галата. Въ тоя вѣстникъ постоянно се обнародваха статии съ черковно-католическо съдържание и явно се нападна Православна-та Черкова, ала това се вършеше по неволя, защото тогава така изискваха обстоятелства-та. Ако не бѣше печатница-та въ католическия манастиръ и ако се не обнародваха такива статии, неможеше да се пише и противъ гръцка-та патриархия, противъ гръцко-то духовенство, защото патриархъ-тѣ, съ сила-та на властъ-та си, каквато имаше тогава, веднага можеше да затвори печатница-та и да спрѣ вѣстника, а и нѣкъ френскій посланникъ покровителствуваше вѣстника. (Едва подиръ двѣ-три години български-тѣ вѣстници въ Цариградъ захванаха да пишѣтъ по-свободно противъ злосторства-та на гръцко-то духовенство). Русскій посланникъ бѣше дори намекналъ на министра на външнѣ-тѣ работи за езика, който държи вѣстникъ *България* противъ православна-та вѣра, ала Али паша отговорилъ на княза Лобанова, че правителство-то се не мѣси въ вѣроисповѣдни-тѣ препирни на немохамедански-тѣ султанови подданици. Статии-тѣ съ черковно-духовно съдържание, които се обнародваха въ вѣстника *България*, пишеше ги на френски единъ католически священникъ, Фавериалъ, френецъ, а на български ги преводяха българчета-та ученици отъ френско-то училище на Бебекъ, или нѣкои отъ по-интелигентни-тѣ българе търговци въ Цариградъ, тѣй като въ урѣждане-то на тоя вѣстникъ участвуваха повечето отъ най-родолюбивѣ въ онова врѣме български учители, търговци и младежи. Каза се каква бѣше цѣль-та и стремение-то на повечето интелигентни българе въ Цариградъ и въ области-тѣ. Нѣ Бурмовъ не пропушаше да не отговори прилично на всѣка статия, обнародвана въ *България* противъ православна-та вѣра, та много пѣти тоя вѣстникъ и него остро нападнаше.